

Arrest

nr. 248 256 van 27 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, E. GUSSE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 december 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 oktober 2019. Op 31 oktober 2019 meldt de verzoekende partij zich aan om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 5 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Tesha, in het district Jalrez, provincie Wardak. Toen u vijftien jaar was besliste uw vader om naar Iran te verhuizen met u, uw moeder, drie broers en twee zussen. In de loop van de daaropvolgende jaren keerde u acht of negen keer terug naar Afghanistan en Iran omwille van conflicten in Afghanistan en discriminatie ten opzichte van Afghanen in Iran. Ongeveer dertien jaar geleden trouwde u met uw echtgenote. U heeft vier kinderen die momenteel samen met uw echtgenote bij uw familie in het dorp Tesha verblijven.

De laatste keer dat u van Iran naar Afghanistan terugkeerde, verbleef u ongeveer drie jaar in uw geboortedorp en werkte u als taxichauffeur. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek werd u aan een checkpost tegengehouden door mensen van de overheid en gevraagd om gasflessen te vervoeren naar een andere checkpost. U volbracht deze opdracht en keerde naar uw dorp terug. De volgende dag werd u door de taliban benaderd omdat zij u ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid nadat u goederen voor de overheid vervoerd had. Door bemiddeling van de dorpsouderen werd u niet opgepakt door de taliban en kon u verder werken als taxichauffeur. Ongeveer 21 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd u opnieuw tegengehouden door overheidsmensen. Deze keer moest u voedsel naar twee verschillende checkposts brengen. U ging hier niet meer akkoord maar werd gedwongen om deze opdracht uit te voeren. Nadat u de helft van het voedsel had afgegeven bij de eerste checkpost, werd u onderweg tegengehouden door de taliban. U werd opgepakt en gedurende 18 dagen vastgehouden in het naburige district Nerkh. Drie dagen voor uw vertrek was er een luchtaanval door de overheid op de plaats waar u werd vastgehouden. U en uw medegevangenen slaagden er in te ontsnappen. U verbleef nog drie nachten bij uw zus en verliet daarna het land. Dat was begin mei 2019. U vreesde ook problemen met de overheid omdat ze zouden denken dat u een spion was voor de taliban.

U reisde samen met uw broer via Iran en Turkije naar Griekenland. Daar raakte u uw broer kwijt. U reisde alleen verder en kwam aan in België op 29 oktober 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaarde u dat u door overheidstroepen werd tegengehouden om gasflessen te vervoeren naar een checkpoint. U werd drie maanden later nogmaals tegengehouden, deze keer om voedsel te vervoeren naar twee verschillende checkpoints (CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat de soldaten u zouden nodig hebben om hun voorraden te transporteren naar de checkpoints. Ze wisten immers niet of ze u konden vertrouwen met hun voorraden. Bovendien is het niet aannemelijk dat overheidstroepen niet zelf kunnen instaan voor hun bevoorrading en daarvoor telkens dienst moeten doen op toevallige passanten (CGVS, p. 13). Deze onaannemelijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder verklaarde u dat u door de taliban werd aangesproken nadat u een eerste keer gasflessen voor hen vervoerd had. De dorpsouderen konden voor u bemiddelen bij de taliban en u werd niet opgepakt (CGVS, p. 10-11). Toen u de tweede keer door de taliban betrappt werd op het vervoeren van goederen voor de overheid, werd u meteen opgepakt en meegenomen. Het is niet aannemelijk dat de dorpsouderen niet konden bemiddelen om uw vrijlating te bekomen. Meer nog, ze probeerden zelfs niet om met de taliban te onderhandelen over uw situatie. Gevraagd waarom de dorpsouderen niet tussen kwamen toen u de tweede keer problemen had met de taliban, antwoordde u dat ze niets konden doen voor u en dat er nog meer problemen zouden zijn als ze probeerden te bemiddelen (CGVS, p. 14). Het is niet aannemelijk dat de dorpsouderen het de eerste keer meteen voor u opnemen en de tweede keer geen enkele moeite doen om u te helpen, zonder dat ze hiervoor een reden hadden. Ook deze onaannemelijkheid breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Voorts slaagde u er niet in te verduidelijken hoe de taliban konden weten dat u goederen voor de overheidstroepen vervoerde. U reed immers met een gewone wagen en vervoerde voedsel dat voor uzelf bestemd kon zijn (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe ze wisten wat u vervoerde en voor wie, antwoordde u dat u misschien gezien werd door een spion en dat u het niet precies weet (CGVS, p. 14). Dat u er niet in slaagde dit element te verduidelijken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gezien het feit dat aan bovenstaande elementen geen geloof gehecht kan worden, is ook uw opsluiting door de taliban niet geloofwaardig. Het is bovendien niet aannemelijk dat u na 18 dagen opsluiting samen met 17 andere personen, niet weet wie de taliban waren die u vasthielden (CGVS, p. 11). U kan voorts ook niet vertellen wat hun bedoelingen met u waren of waarom u vastgehouden werd (CGVS, p. 12). Ook deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder moet worden opgemerkt dat uw jongste broer met u meereisde vanuit Afghanistan tot Griekenland, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij enige problemen gehad zou hebben. Meer nog, u verklaarde dat uw familie geen problemen had met de taliban omdat ze enkel u wilden en niet hen (CGVS, p. 6-7). Toch verklaarde u ook dat uw familie in Afghanistan in slechte omstandigheden woont en problemen heeft (CGVS, p. 7). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over de situatie van uw familie, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Uit de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt nog dat u ook problemen had met de overheid. Zij zouden u ervan verdenken een spion te zijn voor de taliban omdat u het voedsel van de checkpoints aan de taliban gaf (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde u deze problemen echter niet. Ook wanneer u gevraagd werd of u nog andere problemen had dan die met de taliban, antwoordde u dat u geen andere problemen had. Erop gewezen dat u bij de DVZ ook problemen met de overheid aanhaalde, vertelde u plots dat u ook met de autoriteiten problemen zou hebben omdat u hun goederen niet correct afleverde (CGVS, p. 15). Dat u dit element pas vermeldde nadat u er uitdrukkelijk op gewezen werd, brengt de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

Ook de taskara die u neerlegde kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit document kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviserd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 6 juli 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1.A. van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen worden ze samen besproken.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent het begrip vluchteling. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *"Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.*

Verweerster vindt het niet geloofwaardig dat de soldaten beroep zouden doen op verzoeker voor hun bevoorrading.

Verzoeker meent dat dit wel het geval is in zijn land van herkomst. De soldaten kennen deze chauffeurs omdat ze dagelijks deze weg nemen.

De soldaten kunnen gemakkelijk de chauffeurs vinden aan de hand van het nummerplaat.

Deze chauffeurs zijn ook mensen van de regio.

Verweerster vindt het niet geloofwaardig dat de dorpsouders niet geprobeerd hebben om verzoeker bij zijn tweede arrestatie vrij te krijgen.

Verzoeker meent dat de dorpsouders durfden niet meer dit te doen. Ze hebben een keer dit gedaan en verzoeker vrij gekregen. Ze zijn bang om dit opnieuw te doen omdat ze zelf problemen zullen krijgen met de taliban omwille van het herhaalde karakter van deze daad.

Eerste keer kan vergeven worden, maar een recidivist zal niet vergeven worden en daarom durfden de dorpsouders niet tussen te komen.

Verweerster stelt verder dat verzoeker niet verduidelijk heeft hoe de taliban konden weten dat hij de goederen voor de overheidstroepen vervoerde.

Verzoeker meent dat in de weg duizenden mensen aanwezig zijn. Voor de checkpoint staan honderden mensen. Het is best mogelijk dat hij door een van de spionnen van de taliban gezien is.

Taliban weten zeer goed dat de overheid ook vaak beroep doet op deze chauffeurs en vandaar dat ze zeer alert zijn en deze chauffeurs extra in oog houden.

Verweerster hecht geen geloof aan de opsluiting van verzoeker omdat ze geen geloof hechtte aan wat hier boven besproken is.

Zeer kort door de bocht.

Wat is er boven gesproken?

3 punten.

Is deze 3 punten voldoende om direct uit te maken of verzoeker de waarheid spreekt?

Nee, natuurlijk niet.

Verweerster heeft nagelaten om dit dossier zorgvuldig te bestuderen en op het einde dan de detentie in twijfel trekken.

De detentie in twijfel trekken als verzoeker geen details erover kan vertellen.

Details bv. Wat deden zijn familie nadat hij verdwenen was.

Verzoeker heeft zeer gedetailleerd verteld hoe hij in detentie genomen is, waar hij gebleven is, onder welke omstandigheden, met wie, wat ze dagelijks deden, hoe hij ontsnapt is.

Het is in die zin niet ernstig om deze detentie in twijfel te trekken omwille van deze 3 punten.

Verweerster stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker na 18 dagen detentie niet wist wie de taliban waren.

De taliban hebben zich niet voorgesteld aan verzoeker. De vrijheid van verzoeker was zeer beperkt omdat hij doodangst heeft.

Verzoeker was daar niet om een onderzoek te voeren naar de namen van de leden van Taliban.

Verweerster stelt dat verzoeker niet duidelijk gemaakt heeft waarom de taliban zijn familie met rust liet en waarom ze geen problemen gekregen hebben.

Als uw Raad het gehoorverslag leest, zal uw Raad vast stellen dat dit niet klopt.

Verzoeker heeft glashelder uitgelegd waarom alleen hij in de negatieve aandacht is gekomen van de Taliban.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet verteld heeft dat hij ook problemen heeft met de overheid.

Verzoeker meent dat de reden van zijn vlucht de Taliban waren. Verzoeker heeft het land van herkomst niet ontvlucht omdat hij de voedsel niet geleverd heeft.

Verzoeker heeft het land van herkomst ontvlucht omdat hij vreesde gedood te worden door de Taliban.

Verweerster heet nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker.

Verweerster nagelaten om rekening te houden dat verzoeker vervreemd is van de Afghaanse samenleving door zijn lang verblijf in Iran en in Europa."

In het tweede middel stelt de verzoekende partij dat ze lijdt aan zware psychologische problemen en dat ze zeer kwetsbaar is. Verzoekende partij meent dat dit persoonlijke omstandigheden zijn die in rekening dienen gebracht te worden bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de provincie Wardak. De verzoekende partij citeert uit een rapport van Human Rights Watch van oktober 2019 en uit verschillende persartikels.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

Op 6 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek op de provincie Baghlan. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation –September 2020, p. 1-54 en 304-315
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Voorafgaand

7.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

7.2. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij stelt dat ze Afghanistan ontvlucht is omdat ze de taliban vreest die haar eerder al opgepakt hebben daar ze ervan verdacht wordt om met de overheid samen te werken. Voorts vreest ze ook de overheid omdat zij zouden kunnen denken dat ze een spion van de overheid is. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij haar taskara bij. Dit Afghaans identiteitsdocument bewijst haar identiteit en Afghaanse nationaliteit, doch heeft het geen uitstaans met haar identiteit.

8.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij motiveert als volgt dat:

- het niet aannemelijk is dat soldaten haar zouden nodig hebben om hun voorraden te transporteren naar de checkpoints. Voorts wisten ze immers niet of ze de verzoekende partij konden vertrouwen met hun voorraden. Bovendien is het niet aannemelijk dat overheidstroepen niet zelf kunnen instaan

voor hun bevoorrading en daarvoor telkens dienst moeten doen op toevallige passanten (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 13).

- het niet aannemelijk is dat de dorpsouderen het de eerste keer meteen voor de verzoekende partij zouden opnemen en alzo met de taliban onderhandeld hebben, terwijl ze de tweede keer geen enkele moeite hebben gedaan om de verzoekende partij te helpen, zonder dat ze hiervoor een reden hadden.
- de verzoekende partij niet kan verduidelijken hoe de taliban kon weten dat ze goederen voor de overheidstroepen vervoerde daar de verzoekende partij met een gewone wagen reed. Des te meer omdat het voedsel dat de verzoekende partij vervoerde ook voor haar zelf kon zijn (NPO, p.10): *"Gevraagd hoe ze wisten wat u vervoerde en voor wie, antwoordde u dat u misschien gezien werd door een spion en dat u het niet precies weet (CGVS, p. 14)."*
- het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij na 18 dagen opsluiting samen met 17 andere personen niet weet wie de taliban waren die haar vasthielden (NPO, p. 11). Voorts kan de verzoekende partij ook niet vertellen wat hun bedoelingen met haar waren of waarom zij vastgehouden werd (NPO, p. 12).
- de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verklaard heeft de overheid te vrezen omdat zij haar aanzien voor een spion zoals ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft (vragenlijst CGVS, vraag 5): *"Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde u deze problemen echter niet. Ook wanneer u gevraagd werd of u nog andere problemen had dan die met de taliban, antwoordde u dat u geen andere problemen had. Erop gewezen dat u bij de DVZ ook problemen met de overheid aanhaalde, vertelde u plots dat u ook met de autoriteiten problemen zou hebben omdat u hun goederen niet correct afleverde (CGVS, p. 15). Dat u dit element pas vermeldde nadat u er uitdrukkelijk op gewezen werd, brengt de geloofwaardigheid ervan in het gedrang."*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers relaas ernstig wordt ondermijnd door zijn onaannemelijk en tegenstrijdige verklaringen, maar ook door zijn gebrekkige kennis over de talibanleden die hem gedurende 18 dagen ontvoerd hebben.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing ook terecht gemotiveerd dat: *"Verder moet worden opgemerkt dat uw jongste broer met u meereisde vanuit Afghanistan tot Griekenland, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat hij enige problemen gehad zou hebben. Meer nog, u verklaarde dat uw familie geen problemen had met de taliban omdat ze enkel u wilden en niet hen (CGVS, p. 6-7). Toch verklaarde u ook dat uw familie in Afghanistan in slechte omstandigheden woont en problemen heeft (CGVS, p. 7). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over de situatie van uw familie, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling."*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de soldaten de chauffeurs kennen en kunnen terugvinden aan de hand van hun nummerplaat. Het gegeven dat ze de nummerplaat van de verzoekende partij zouden kennen, is nog geen afdoende verklaring voor de geschetste gang van zaken. Immers soldaten konden nog altijd niet weten dat de verzoekende partij te vertrouwen was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij op die weg militaire voertuigen en tanks zag rijden (NPO, p.10). Ook diende ze de gasflessen in het centrum aan een andere voertuig af te geven. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt ook niet dat de afstand tussen de checkpoint en de plaats waar ze goederen diende af te geven ver was. Het betroffen korte afstanden. Gelet op deze elementen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Bovendien is het niet aannemelijk dat overheidstroepen niet zelf kunnen instaan voor hun bevoorrading en daarvoor telkens dienst moeten doen op toevallige passanten (CGVS, p. 13)."*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de dorpsoudsten haar de tweede keer niet wilden helpen omwille van het herhaalde karakter waardoor zijzelf problemen met de taliban konden hebben. Dit betreft een loutere post-factum verklaring omdat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud enkel verklaarde dat: *“de dorpsoudsten hielpen mij ene keer en lieten mij gaan met hun getuigenis en daarom gingen ze niet een tweede keer naar de taliban om mij te helpen”*.

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar ze stelt dat haar verklaringen omtrent haar detentie niet zorgvuldig onderzocht werden. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat: *“Het is bovendien niet aannemelijk dat u na 18 dagen opsluiting samen met 17 andere personen, niet weet wie de taliban waren die u vasthielden (CGVS, p. 11). U kan voorts ook niet vertellen wat hun bedoelingen met u waren of waarom u vastgehouden werd (CGVS, p. 12).”* Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven worden op generlei wijze door de verzoekende partij weerlegt of betwist.

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij door haar lang verblijf in Iran en Europa vervreemd is van de Afghaanse samenleving. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde man gepercipieerd en geviseerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij inderdaad gedurende verschillende jaren in Iran gewoond heeft, doch na dit verblijf in Iran is de verzoekende partij teruggekeerd naar Afghanistan alwaar ze gedurende vijf jaar gewoond heeft. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij bij haar terugkeer naar Afghanistan, na dit verblijf in Iran, problemen ondervonden heeft met de Afghaanse samenleving of als “verwesterd” werd beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich desbetreffend tot louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen.

Het bovenstaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

9.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de door de verwerende partij bijgebrachte landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Tesha, gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak, dient de situatie in het district Jalrez gelegen in de Afghaanse provincie Wardak te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij de veiligheidssituatie in voormelde regio als volgt geactualiseerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.*

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten.

Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018.

Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen."

Het district Jalrez is vanuit de internationale luchthaven te Kabul via de snelweg Kabul-Kandahar bereikbaar. De snelweg Kabul-Kandahar loopt door de provincie Wardak en doorkruist de districten Maydan Shahr, Nerkh en Saydabad. Een provinciale weg loopt ten westen van Maydan Shahr naar de provincie Bamyan, door de districten Jalrez, Hesa-i Awal-e Behsud en Markaz-e Behsud. De gebieden rond de snelweg Kabul-Kandahar zijn dichtbevolkt. Uit de landeninformatie die bijgebracht wordt blijkt geenszins dat de verzoekende partij gebieden dient te doorkruisen waar er sprake is van het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar voormeld district louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Op basis van hetgeen voorafgaat kan geconcludeerd worden dat de provincie Wardak een gebied is waar willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij reikt geen elementen aan die toelaten er anders over te oordelen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Doshi, gelegen in de provincie Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Betreffende deze persoonlijke omstandigheden, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze ernstige psychologische problemen heeft, doch op geen enkele manier brengt de verzoekende partij hiervan een begin van bewijs bij. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij op enig moment gewezen heeft op psychologische problemen. Bijgevolg kan dit element niet als een persoonlijke omstandigheid aanvaard worden. Er blijkt aldus niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Dhoshi gelegen in de provincie Wardak op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

9.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Doshi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtrelaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS